

FESTA

HISTORIA ETERNA

Perquè digué la veritat al poble,
el poble al primer dia
li cridà *boig*, i al segon dia *heretje*
i el dugué a la justícia.

Perquè digué la veritat als jutjes,
tapantse las orelles
per *falsari i traidor* el condemnaren
i a la forca el dugueren.

Perquè digué la veritat encare
desde el peu de la forca,
un cop fou mort, el mon va dirli *Geni*
i el coronà de gloria.

Felipe Bestuz

NOSTRE PROP-VINENT NÚMERO

DEDICAT AN

EN SANTIAGO BOY

Com ja diguerem als nostres lectors, el número prop-vinent, corresponent al 10 de Desembre serà extraordinari i dedicat per complert al popular humorista català En Santiago Boy.

Constarà de setze planes i cobertes en paper millorat, es publicarà una fotografia d'en Boy i contindrà articles dedicats an aquest, dels següents escriptors: Apeles Mestres, Santiago Rusiñol, Frederic Rahola, Ramón Suriñach Baell, Ambrosí Carrión, M. Folch i Torres, M. Gras Vila, Francisco X. Vergés, Agna Sené d'Aymà, Magí Murià, F. Dalmases Gil, Francisco Freixas, Ramón Suriñach Senties, Santiago Gras, Candor Salamé, Lluís Aymà, J. Vives i Borrell, Enric Cubas, Baldomer Parramón, Víctor Mora, Lluís Millà, Joaquim Soler, Cesàr Cabanes, Josep A. Font i Casas, J. Martí i Trenchs, Francesc García López, Libori, Socías i Fornell, Saperas Auví, Víctor d'Amoc, Cyrano, L. Roura Garriga, etc., etc.

Durà ademés reproduïts, diferents judicis crítics que ha merescut En Santiago Boy de la premsa.

Ademés reproduïrem un article titulat «En Ple Congrès» original den Santiago Boy, publicat 32

anys enrera i que li valgué aleshores moltes felicitacions.

Malgrat les circumstancies especials que travessem en l'augment dels materials, servirem el número al preu corrent.

**

Els redactors de FESTA junt amb uns quants amics i admiradors d'en Santiago Boy s'han proposat obsequiar an aquest escriptor amb un àpat íntim d'honor, en celebració de complir-se 40 anys de la publicació de son primer article, que tindrà lloc el dia 10 del prop-vinent Desembre.

Per a aquest banquet, en que hi campejarà, naturalment, la franquesa i'l bon humor, s'han reservat uns quants llocs per als nostres amics i col·laboradors que vulguin assistir-hi, els quals trovaràn instruccions en altre lloc d'aquest número.

**

A fi de que FESTA, pugui donar compte extens del banquet d'honor an En Santiago Boy, sortirà'l dia 15 en lloc del dia 10.

CRÓNICA QUINZENAL

Deliris i contorsions

Si no fos que les moxigangues estudiantils ja han passat de moda, perdent tota la seva eficacia i atracció, fins ens haurien entrat ganas dies passats de barrejar-nos amb la jovenalla de la nostra Universitat, i aixecar barricades, apedregar als tranvies i anar en manifestació a les redaccions dels diaris i a casa'l Governador civil.

Perquè'l nostre cor sempre jove i romàntic, ha vist amb complacencia aquestes rebelions i gatzares per a avensar unes festes i vacances; i aixís com per expansió, per pur divertiment, aquets matins tèbis i evocadors, el sol es tan favorable per anar a flirtejar colegiales pels encontorns de Sarrià i la Bonanova, esfullant unes roses d'il·lusió que no han florit per a nosaltres, també'ns hauria anat d'allò més bé, el correr entre la policia i esvalotar a les criades que tornen riallerament, amb els seus cipaïos, de la Boqueria.

Tot son plagaritats de jove, que un dia o altre han tingut la virtut d'engrescar-nos.

Barcelona sense l'acció dels joves no tindria'ls espectacles tan divertits i al alcans de tothom; i això que are amb la carestia de les subsistencies, aviat ni ens quedarà humor per atipar-nos de riure.

**

Ja ho hem provat tot, els barcelonins per a satisfer la nostra proverbial vanitat i presumció, en materia d'exhibicions.

Anar el cine fa pobre. Son sempre'ls mateixos;

tots se coneixen i acabes per tornarte epilèptic o miop. Als teatres, no pots anar hi perquè's cara la butaca i fa fret; als que hi ha música, la familia en protesta perquè, de tan difícil, no pot tocar-la al piano, i als que no n'hi ha, troven que son ensopeïts.

Ademés, al Tivoli i al Novetats, que'ls han pres per asalt casi tots els periodistes de Barcelona i alguns altres que no son periodistes; te veus impossibilitat de fer cap dòna, perquè aquests de l'art de la ploma les fletxen d'una hora lluny.

No ens queda cap més remei que anar al vòdevill; però també si no pots portar-hi l'amiga o l'amant, tan mateix resulten una mica aburrides les rialles d'un tot sol.

Mal per mal, ramblejem. Tot temps de l'any, hivern i estiu, el ramblejar fa prosopopeia i vesteix molt. Saludes donan-te importancia, et fas veure, pases el rato i no et costa cap diner, que d'això es tracta.

Si a les nits pots concorre, discret barceloní, a contemplar la sortida del Liceo, també disfrutars un tròs de pelícola ciutadana que t'ensenyarà moltes ridiculeses i cursileries, dels *parvenus* adinerats i els nois mimats de cada casa.

Pensa que moltes d'aquelles xisteres, i escots, i fracs, i atreviments de roba i coqueteria, amagen les divines pasionetes de moltes vides misterioses, de moltes modulacions de l'ànima colectiva, que aparentment semblen nadar en l'opulencia i harmonia, i no son més que la momentània i fictícia disimulació de discórdies, miseries, claudicacions i desastres familiars.

**

Sort que, càndids i confiats, ho esperem tot de

FESTA

la rifa. Ja s'esperaran les dispeseres, i el sastre, i els comestibles; que lo qu'es aquesta mesada se'n va tota amb apuntacions per la de Nadal. Està clar que al cap i al fi, sabem que tenim de quedar *rifats*; però, ja es sapigut que vivim d'ilusions, i solsament les esperances fan que continuament el nostre cor senti la pruitja d'un més enllà feliç, d'un pervindre de més gloria.

Cada any ens escarmentem; cada any el desengany ens posa una mica de fel als llabis, i jurem i perjurem no tornar a reincidir.

Però sí, sí. Això es com els casaments, les borratxeres, les nits de bullanga. Ens deixen mal gust, no volem tornar-hi, ens empenedim; però a la primera ocasió, no sabs perquè, te venen rodaments de cap i ja tornes a ser-hi.

* *

¿Però que ve'l rei o no ve'l rei?...

Encara no sabem si hem de preparar les draperies i coloraines per a les diades de lluiment. Encara no sabem si tenim d'escriure a la família que vinguin a badar. Que's fassi un va-i-tot d'una vegada, encara que no més siga per a ajudar-nos a divertir, i per a que puguem perseverar amb la nostra proverbial cortesia. Als títols de Barcelona ja se'ls fa dalir massa la ocasió de rumbejar els seus fraes i condecoracions, i als industrials que encara no han perdut la fè en les coses oficials, be se'ls pot avisar amb temps per a que fassin bon acopi de banderetes i llustrina.

Per més que aquestes còmiques representacions i bromes d'alta política, acostumen a portar-nos trastorns i disgustos, no podem desperdiciar uns dies de desfici i divertiment, propis per a les senyoretetes cursis i els adolescents entremaliats.

Aquella frase francesa de *Il n'y a pas d'enfants* no té cap aplicació en nosaltres quan arriuen aquestes diades, perquè la fastuositat amb música encara ens encurioseix a tots i ens fa posar ridícols.

* *

Entretant, maliciosos desvergonyits d'ocasió, deixem-nos portar pel temperament meridional, i escudrinem quina moda en el vestir adoptaran aquest hivern les nostres elegants.

Aquest exquisit aperitiu que la feminitat posa al davant de la nostra picardia, aquesta desinvoltada coqueteria que ha acabat per fer de la dona catalana una prosèlita de la artista francesa, no fa més que suavisar les nostres angoixes i tortures de conquistadors empedernits.

Fem efectives les nostres turbulències i admiracions, i no importunem més a les modistetes presumides i dependentes de vint anys, quan surten d'*El Siglo* i d'altres magatzems i tallers de la gran ciutat.

Elles van venint cap a nosaltres; totes les seves insinuacions i esquisitats engrescadores, les hem de trobar en llur vestit.

Després vindran les frases galants, els ulls amorats, les teories contra'l matrimoni... La seducció estava perpetrada. I en tal cas no ens toca altre remei que rendir-nos.

Decididamente Barcelona, es Paris.

ABEL ARDIT.

SONETS A L'AMADA AUSENT

IV

Quan algún cop el meu anyorament
ha fet esclatà el plor de ma tristesa
no més resant ton nom, fèrvidament,
ha tornat al meu cor la placidesa.

I aixís aconortat tan dolçament
he fruit, mentalment, l'ubriaguesa
del temps en que, ja units eternalment,
en nostra llar hi haurà pler i tendresa.

I he vist en el meu somni als meus fillets
rossos com tú, dormint en llurs llitets
plàcidament, amb un graciós somris...

I a tú prop d'ells, vetllant llur son plascent
en tant que, de mí als fills, dolça i somrient,
duies el teu esguard, franc i feliç...

V

Quan dic ton nom tan bell, dolç com la mel,
més que mai, amor meu, te tinc present
i encare que ets tan lluny, ben clarament
te veu l'aimant esguard del meu anhel.

I veig tos ulls, que enveja son del sol,
i dels teus cabells fins l'or refulgent
mentres el teu somris graciosament
sorgeix, com d'un cel blau, un blanc estel.

Mes me manca ta veu, amor, ta veu
dels més armònics sous, pròvida deù!...
Ta veu clara que diu tan bé el meu nom...

I aixís, de tota tú, ta veu no més
me manca, amor, i es lo que anyoro més
quan reso el teu bell nom sens saber com...

VI

Cada volta que'l sol al morí el dia
torna en flames de foc sos raigs daurats
ma pensa vola a tú, ma dolça aimia,
recordant els bells jorns prop teu passats.

Aquells moments d'intensa poesia
quan els meus ulls, d'amor tan amarats,
veien com, esplendent, l'amor lluía
en ton esguard, mai son per mí oblidats.

Mes, cada cop que'l sol se pon i el cel
se tiny d'un blau nocturn i el primè estel
tremola clà i distint en l'infinit,

més que mai el meu cor—que es teu—t'anyor,
mig gai, mig trist, com es el nostre amor
fins aquell jorn en que'ns haurèm unit...

SALVADOR SOCIAS i FORNELL.

A cal adroguer

—Noia, no remeni tant els tomatecs que'ls farà madurar per forsa.

—Escolti, vostè, que no'n té de mes verdosos que'ls voldria per amanir?

—Si, filla, acostis aquí al taulell que li ensenyaré'l mostruari de la casa.

—No'm vingui amb romansos que tinc tart.

—Escolta, Joanet, posam tres unces de macarons dels prims i deu cèntims d'olives verdes.

—¿Que heu perdut la gana a casa vostra?

—Per are, gracies a Deu, ne tenim per vendre.

—A mi posim mitja lliura de sucre roig i tres unces de savó vert del de seixanta.

—Vaija, ja veig que aquesta setmana te vols rentar la camisa.

—Cuiti, romansero.

—¿Tu, Joanet, que hem de fer?

—¿Que encara no ho tens tot, maca?

—Ai fill i que estàs bé avuia de *requiebros*.

—Ja ho saps que per tu... dallonses. ¿M'has entés?...

—Si, no parlis més, ja m'ho diràs un altre dia. Apa cuita, tornam el canvi de les dos pessetes que t'he donat.

—¡Quina memoria que tens!

—I'ls cupons de *La Unión*. No val a badar amb vosaltres.

—Aquí ne tens tres, perquè veigis que t'estimo. ¿Vols un caratmel'let, pitera?...

—Deixis de tirar floretes en aquesta noia i fassi el favor de despatxar-me a mi que fa mes d'una hora que m'espero.

—¿A quan avui aquestes patates?

—Aquestes, tres lliures un ral, les de aquell altre sac son a vint, però no les trobareu tant fines.

—Triim un plátano que sigui madur.

—Apa filla, que això es arrop. ¿I a vostè que no la serveixen?

—Vostè dirà.

—No'm fassi aquesta mala cara. Digui, que li fa falta avui.

—Tu, noi, jo soc primer que aquesta senyora.

—Be dòna, no miris tant prim.

—¡Ai carambes!... Quan ella ha entrat jo ja era aquí que m'esperava.

—No es veritat.

—¿An aquí diu embustera?

—Vaija, deixeuho correr, que no val la pena.

—¿I are que hem de fer?

—Calla tu, mal genit.

—¿Que tenen corra-cames?

—No nois, no'n venem d'aquestes coses.

—A mi donguim una espelma de cinc cèntims i omplim aquesta ampolleta de benzina.

—Se'n farà un ral si la vol plena fins dalt.

—No li pregunto.

—Jo li deia, perquè no li vingui després de nou. Alsa, pitera, i quin clavell més remaco que me'n porta. ¿Que li ha regalat el seu promés?

—Sí, el mateix.

—Que sigui la enhorabona.

—Gracies. Estigui quiet amb les mans, que no m'agrada que'm porqueijin!

—I que ets fina!

—Si'm torna a tocar, li anirà aquest pès pel cap.

—¡Jesús!... sembla que haigis menjat ortigues. Be ¿que no vols una pastilleta d'aquelles que perfumen l'alè?

—Guardisela.

—Mal agradosa.

—Escolti, vostè, ¿que tindrien les claus d'aquest pis que hi ha aquí davant per llogar?

—No senyora, les té el fuster d'aquí al costat.

—¿Sap de quin preu es?

—Els que hi havien abants ne pagaven deu duros, are, jo no se si l'han pujat.

—Digni que deu esser d'allò més gran.

—No li sabria dir.

—¿Que sap si hi ha agua de Moncada, electricitat i *cielo-raso*?

—No sé.

—I galeria coberta i cuina econòmica?

—Si senyora, jo hi he estat i també hi han llits amb tres matalassos, orga eléctrica, gabies per criar conills, piscina i un tranvía que va tot el dia amunt i avall del pis per la gent que està cansada.

—A vostè no li preguntava, noia.

—Que no veu que'l jove te are altre feina i no està per aquestes ximpleries?

—I que n'ha de fer, si jo li vui preguntar?

—Mes que vostè.

—Vaiji, poca solta.

—Menos ne te vostè. Aont va aquesta menja sants!

—Que li has dit?

—No veus que *aiabó* es un retaule de Sacristia?

—Descarada!

—No insulti.

—Vaija prou, i tu no vui que insultis a la senyora.

—Encara me faràs riurer.

—Si no fos per donar un escàndol...

—Probi de tocar-me.

—Prou he dit. Després si'm trenqueu un vidre del aparador ningú voldrà haber-ho fet.

—Doncs que vaiji a missa que ja han tocat a rematada.

—Dispensi jove si l'he molestat i vostè procuri aprendre de modos que'n te molt pocs.

—*Vaya alanta*, passi per la acera que'n farà mes via, i si ha de comprar monjetes cuites demàniles que siguin del *Barco*, que l'atiparàn mes.... ¡Vóltala, que es obligat de fiauti!... ¡Escolti senyora aixequi els peus que's trepitja la camisa del darrera!... ¡Agafeula!...

—I are, noia que t'has tornat boija?

—Si no li dic.... revento.

Santiago Roy

Digaume, roses...

Digaume roses vermelles
que inondeu el meu jardí...
Quan *ella* està entre vosaltres,
no es mes flairos el jardí?

L'oreig suaument, corria
i els rosers deien que sí!

DANIEL F. CARRERAS.

FESTA

Impresió

Aquell any la inauguració prometia esser esplèndida. El deu èxit havia sentat el seu reialme en el gran teatre.

Les llistes del personal que deu dies abans s'havien enganxat per les cantonades eren una garantia; els títols de les òperes per a estrenar havien corregut triomfalment tot el món; les *reprises* les formaven aquelles que'l públic no's cansaria mai de sentir; els artistes tots eren estrangers, els seus noms tots acabaven en *ini*; el director d'orquestra era imposat per en Ricordi d'acort amb els compositors que havien d'estrenar; l'empresari enviava telegrams cada dia parlant de nous contractes; en Comas havia acabat les corbates blanques, en Tusell els barrets de copa, la Fanny Ricort ja deia a les senyores que no's hi assegurava si estarien els vestits per a aquell dia, en Milà tenia tots els cupés compromesos, a Borsa hi havia hagut una alça extraordinària...

La inauguració fou esplèndida.

La febre del dia abans esclatà durant la nit desitjada, en devassall de festa, luxu descarat.

Molt abans de les nou arribaren les parelles de guardia municipal montada i s'obriren de bat a bat les portes del Gran Teatre, engolint l'aire de la nit, l'aire de vida, que s'escorregué pel vestíbol desert com un Cementiri.

Primerament hi entraren els de bona fè, els que van al teatre per a fruit de la representació, després els propietaris, més tart els fabricants, els gomosos, i per fi els títols.

Hi havia quelcom de color en aquella entrada, quelcom de quadro d'en Masriera; cridaner, plé de llúm; les dones, hermoesjades per les clarsors de la nit i'ls secrets del tocador, amb la sabata blanca i'l cap descobert, perfumades com les orientals, vaporoses com els somnis, amb el *manteau* parisenc que cubria les espatlles nues, blanques i esculpturals; aquell pit i espatlles de carn burgesa que no ha sigut massugada pel treball, i'ls homes uniformes, amb el barret de copa enxarolat, amb el davant de camisa d'una blancor immaculada...

I tot era un tragi de cotxes que s'aturaven davant del Gran Teatre; sorolls de portelles que's tanquen, barrejats amb ordres d'amo; la guardia municipal dictant disposicions als cotxers; els indiferents passant de llarc i repartint empentes, els nyèbits pregonant l'argument de l'òpera i'ls diaris amb tots els detalls d'un crim de miseria... i a dalt, a dalt de tot, una nit serena, calma, estrellada...

Els meus ulls no deuen ser patrimoni dels rics no més, perquè també es fixaren amb... *els altres*; amb aquella barrera de carn humana que's formava a l'altre banda arràn de la via, enfront del teatre.

Els altres no hi entraven al teatre. De lo que costava un palcò ne menjaven dos mesos, teom dimoni havien d'anar-hi! També els hi agradava la música, també els hi feia goig la renglera de cotxes i'l luxu, però... eren la colla dels desheretats, dels que sembla que no tinguin dret a rès, no més que a treballar per a que se'n gaudeixi un altre.

En els seus rostres s'hi dibuixava una rancunia mal dissimulada, i era lògica, era natural; aquell devassall de festa, aquell malgastar en una nit lo que fora el benestar de tota una família, era cinic; era una fuetada. Tot el luxu que s'engollia el Gran Teatre passant per davant de la colla dels oprimits, era el singlot del opulent que esclatava i ofegava'l badall del dèbil! El contrast no podia ser més brutal; el carrer era el riu que separava banda per banda una mateixa humanitat, diferenciada tan sols per el capritxo de la fortuna.

Els oprimits, amb rostres de fam i ulls de febre, anaven seguint i resseguint tots els detalls dels vestits que portaven els seus *superiors*; els comentaris se'ls devien fer per dintre, barrejats amb crits d'indignació, renees de desesperat...

Pels aficionats als espectacles que ofereixen les multituds, era veritablement curiós ensemps que feia pensar molt fondo veurer aquella colla de gent, quieta, admirada, estirant el coll sense dir rès.

La darrera parella entrà en el Gran Teatre quan la barrera dels desheretats encara estava fent la guardia d'honor, de la mateixa manera que en el treball fa d'escambell... i a dalt, a dalt de tot, feia una nit serena, calma, estrellada...

JACINTO CAPELLA.

DEL LLIBRE

CANTARES GALLEGOS

DE

Rosalía Castro de Murguía

«T'estimo tan, vida meva,
i es tan gran lo meu amor,
que per mi n'ets tu la lluna,
blanca aurora, esplendent sol,
rosa que Deu ha plantat
a propet de fresca font,
l'esperança del meu pit
i la vida del meu còr.»
Aixís te parlava un dia
i't mostrava'l meu amor
pèl camí de sant Lluís
tot oprimit pel dolor.
De tal modo t'expressava
la meva ardent passió,
mentres que tu m'escoltavas
tot esbrotant-ne una flor,
perquè no vegés tos ulls
que indicaven traició.
Després que lo *s'i'm* donares,
en proba del teu amor,
també'm vas dar un clavell
que vaig guardar en el còr.
Clavell, clavell malehit,
que'm va ferir de dolor!...
Però al passar per el riu
el clavell se n'anà a fons!...
*Lo bon camí que ell tingué
Deu del Cèl també te'l dó.*

Per la traducció

JOAN MARTÍ i TRENCHS.

Al nen Angel Carrion

Oh bell esprit brollat d'un fond misteri
com regalim qui es nat demunt les roques;
l'èter qui pròvit el riuet fa creixer
siat propici.

Quant ja crescut seguint ton curs de prova
dona agratsient els dolls de vida ufana;
ton bes revisca dells esculls la mustia
herba corseca.

L'aspre camí segueix salvant obstacles
sens que't pertorbi en rés la humana valla,
d'uns nins conciens molt prest rebràs pedrades
tu els seus peus besa.

Deixa que't nafrin fins les trendres fibres
que'l cor i esprit sensiblement uneixen,
sia al instant ta franca empenta forta
per a guarirles.

Ton pas fecondi tota terra esteril,
totes les plantes que migrantse hi morin,
restin els prats rublerts d'arbrat, i prodics
ells te coronin.

I en ton esforços, enmirellant-se, veijis
dins ton espill, un bell trenar d'espigues,
tot l'encisant esclat de mils roselles.
vistes en somnis,

Que'l segador batent la fals depresa
canti cançons de tes cançons apreses,
son dolç ressò, arreu, escampi l'aire
tot l'espai omplin.

I a tu retornin amb remors de palmes
i entre perfums dels fruits que sodollares;
ferm i serè triomfalment arribis
a eterna fita.

AGNA SENÉ D'AYMA.

—S'ha escapat un lloro.

Aquesta contesta li fou donada a un foraster
un dia, de tal mes i tal any que passant per la
Rambla de Canaletes va preguntar perquè, i que
feien, tanta gent mirant enlaire.

I es que abans tot sovint hi erem. No sé si els
lloros dels aucellaires no estaven tan ensenyats,
o'ls tractaven més malament, que guillaven tan-
tost podien i per lo que's veu—es veia—podien
gairebé tots els dies.

Heusaquí, doncs, que va venir un dia, prou el
sabeu tots, que hi va haver un eclipse de sol; el
nostre foraster va tenir de *baixar* altra vegada a
Barcelona, per a assumptes que ell se sab, i a-
questa vegada ho va fer en companyia d'un altre
del seu poble que no coneixia la capital. Tot a-
nant Passeig de Gracia avall i essent aprop de la
Plassa de Catalunya, l'amic del nostre foraster
va ficar-se en una munió de persones que unes
amb un vidre fumat (i amb una enmascara al
nas), altres fent una ullera amb la mà, miraven
enlaire.—Que miren aquesta gent? va dir, i l'al-
tre—home de memoria segurament—va contestar.
—Es que s'ha escapat un lloro.

Doncs, un servidor de vostès que d'ensà que
no s'escapen lloros es recorda més dels eclipses
de sol que no de les escapades de xerraires em-
plumats, passava dies enrera per la Rambla i
veigent a la gent mirar enlaire amb atenció, vaig
preguntar encuriós.—Que pot ser, hi ha eclipse
avui?—No home, em digueren amb aire burleta,
es que s'ha escapat un lloro!

Afigurinse quin sofoco. Jo un barceloní de soca
i arrel fer una planxa d'aquest calibre. Però com
que feia tant temps que no s'en escapava cap!

Tot això es culpa de les autoritats ¿no s'anun-
ciën amb anticipació els eclipses de sol? Doncs,
que s'anunciïn les escapades de lloros! Aixís evi-
taràn que'ls barcelonins *pur sang* fem planxes
dignes de cualsevol pagés.

Per més, que lo millor fora prohibir les esca-
pades de lloros i els eclipses. perquè de vegades
quan s'escapen lloros fuigen alguns rellotges i
durant els eclipses ¿no s'en eclipsen poques de
carteres!

I are diràn vostès ¿a que ve parlar d'eclipses
si fa tant temps que no n'hi ha hagut cap?

I contestaré jo. ¿Si vostès haguessin de fer una
Ombra Barcelonina, i no sapiguessin de que trac-
tar ¿que farien? Potser parlarien de quan en Sa-
gasta es va fer mal al peroné.

La qüestió es sortir de compromís.

BARCINONENSIS.

TARDOR

Pels prats suara esclat de fortes riallades
jeu malograt l'encís dels arbres encantats,
devenen els camins deserts i desolats
i deixen l'hom tremint i esglai en les mirades.

Despulses del bon temps, ploroses campanades
endolen valls i serres i masos i poblats.
Matins de boira baixa amb dies entelats,
onades d'aire gel i postes esblaimades.

Deixondiments de llar i riures de membraça
entant apena'l cor, ardidada la recança.
i en mig de llum somorta i canties d'alegia

i tot movent-se blà com pom de melangia
floreix el crisantem, missatge de l'hivern;
meditacions sublimes, mes frissament intern!

MOSSÈN PÈRE VERDAGUER.

FESTA

Consistori dels Jocs Florals de Barcelona

CONVOCATORIA PER ALS DE L'ANY 1917

LIX de llur restauració

Als poetes i prosadors de Catalunya i de tots els territoris on la nostra llengua es parlada o coneguda, els VII Mantenedors dels Jocs Florals de Barcelona, salut.

Per cumplir la honrosa comanda que l'honorable Còs d'Adjunts ens feu el dia 22 d'octubre de aquest any, vos convidam a pendrer part en els Jocs Florals de 1917, els quals, segons els Estatuts i bones costums establertes, se regiran per el següent

CARTELL

El primer diumenge de maig, que s'escau al dia 6, se celebrarà la poètica festa, en la qual seràn adjudicats a les millors poesies que hi tirin els *Premis ordinaris* (que ofereix cad'any l'Excelentíssim Ajuntament de Barcelona, protector i ja de temps aimador de la Gaya Ciència), o sien la *Englantina*, la *Viola* i la *Flor natural*, corresponent als tres mots que formen el lema de la Institució.

La *Englantina* d'or s'adjudicarà a la mellor poesia d'esperit patriòtic o sobre fets històrics o tradicionals, usatges o costums de la nostra Terra.

La *Viola d'or i d'argent*, a la mellor poesia religiosa o moral.

La *Flor natural*, premi anomenat d'honor i cortesía, s'adjudicarà a la mellor poesia sobre tema que's deixa al bon gust i franc arbitre dels autors. Segons la bella costum d'antic establerta, lo qui obtinga aquest premi deurà ferne present a la dama de sa elecció, la qual proclamada *Reina de la Festa*, entregará els altres premis als qui'n sien guanyadors.

PREMIS EXTRAORDINARIS

Una *Copa Artística*, a la mellor composició en prosa, de caràcter literari.

D'acort amb els Estatuts dels Jocs Florals, els Mantenedors otorgaràn ademés tots els premis que sien menester per recompensar degudament les composicions del concurs que'n sien merexedores, com també'ls Accèssits i Mencions honorífiques que judiquin ben merescuts.

Totes les composicions han d'esser rigorosament originals, inèdites i escrites en català de aquest Principat, de les Illes Balears, de Valencia, del Rosselló o de la Sardenya.

Tots els treballs, amb lletra clara i llegidora, s'han de remetre a la Baxada de Cervantes, n.º 7, pral. 2.ª, abans del mitgdia del 15 de març vinent, juntament amb el plec clos que continga'l nom de l'autor i duga damunt escrits el titol i lema de la composició.

Per la entrega dels premis no serà vàlit altre nom que'l que's trobi en el plec clos a que fa referencia'l paragraf anterior, a l'obrirlo en l'acte la festa.

Els premis que no sien retirats abans del dia 15 d'octubre de l'any vinent s'entendrà que son renunciats per llurs guanyadors.

El Consistori's reserva per un any la exclusiva propietat de les obres premiades, entenentse que la publicació total o parcial de qualsevulla d'elles

abans de la celebració de la festa implica la renúncia al premi i als honors consegüents.

PREMI FASTENRATH

De conformitat ab el torn establert l'any 1909, serà otorgat aquesta vegada a l'autor de la millor obra dramàtica original escrita en llengua catalana i publicada o representada dintre dels sis anys darrers, o sia del primer de Janer de 1911 al 31 de Desembre d'enguany. La concessió d'aquest premi podrà sollicitarla l'autor o qualsevol particular o corporació, enviant, per l'examen, a l'Administració del Consistori (adresa dessusdita), dos exemplars al menys del llibre, abans del migdia del 15 de Janer de 1917. Dita Administració lliurarà rebut de les obres presentades.

Que'l Senyor vos done inspiració per cantar amb esperit català la *Patria*, la *Fé* i l'*Amor*, i a nosaltres discreció en judicar i acert en premiar als més dignes.

Fou dictat el present Cartell en la Ciutat de Barcelona, als 5 de Novembre de 1917, pels VII Mantenedors.

Victor Català, president.—*Josep Franquesa i Gomis*.—*Manel Folch i Torres*.—*Josep Gudiol*.—*Manel Rodríguez Codolá*.—*Lluís A. Pagés*.—*Josep M. Girona* segretari.

Amb tota l'ànima

Parla Santa de mos avis
jo't proclamo amb tot amor
la bellesa mes complerta
de la Patria del meu cor:
de ma Patria que belleses
ne té mes que pas camins,
mes que l'amor te tendreses
mes que el Cel té serafins.
Qui t'ultratji o et menyspreui
malait sia de Deu
per tots els instants que compti
en lo viure i morir seu:
que no trobi en plà ni serra
un lloc grat per descansar
que tots quants bens posseïexca
s'els hi endugui un huracà,
que llurs fills veigi morir-ne
amb crudel agonitzar
sabent el remei que'ls manca
sense pogue-l'si donar,
que els anys que'l cos li dobleguin
els ulls li fassin tancar
deixan-lo orb, entre tenebres
sense un pal per avençar,
que no trobi en la nit freda
un portal per adosars
tenint que ajasar-se en terra
sentint sos ossos glaçars,
i vagi orfe de ventura
sol i pobre i orb i vell,
ants de caure per morir-se
en un mal jaç del bordell,
demanant de porta en porta
un trist rosegó de pa,
afamat, com una fera,
de rosegóns, com un cà,
i que sempre a cada porta
un altre dia germà,
li contesti malmirrosa
una veu en català.

VICTOR MORA ALSINELLA.

ENGRUNES

DE LO QUE DIGUÉ UN MONSIEUR

Contra la certesa de la meva raó, el foraster volia ferse fort en afirmar que a Barcelona erem uns bruts.

Monsieur Leubas que acaba de fer una visita de dotze dies a nostra estimada ciutat, ha marxat escruixit de la brutícia i deixadesa de les nostres vies públiques, assegurant que si molts dels nostres passeitjos, places o carrers els haguessin a la seva capital, els barcelonins hi aniríem i ens encantariem en la contemplació d'una cosa mai vista.

Conformes! Cal confessarho. Pro d'això a treure'n la conclusió de que els barcelonins som uns bruts hi va tan llarga distancia que cal apreciarla.

Veigis sino el tipo general barceloní, net, endressat, polit que dona goig de veurer. Fem li una visita a casa seva an aquest noble barceloní i li veurem un piset mes o menys modest pro sempre net, endressat i polit com ell mateix.

I lo que'ns eridarà mes l'atenció serà la seva pundonorositat, el seu desvetllament per a conservar tanta netedat fins en les coses mes infimes.

Fins les alfombres que jeuen als peus dels llits de casa seva, el barceloní les vol netes de petjades i per xo fa que la seva senyora les espolci cada dia al balcó en un moment en que l'urbano badi.

El barceloní té goç? a voltes serà un zenzill pataner que ni valdrà la pena de mirar-lo, però que el barceloní li professa tanta estimació com a un troç de la familia. Doncs bé, amb tot, el barceloní no pot sofrir que el goç se li embruti enlloc de casa i per xo el treu dugues vegades cada dia al carrer i's passeja una estona amb ell fins que el goç ha fet el darrer esforç.

Llavors el barceloní's mira la... la conseqüència d'aquella passejada i pensa tot satisfet: Tot això m'he estalviat de tenirho a casa.

Però si'l barceloní, anant amb la vista baixa, sorprèn una... una altra conseqüència d'un goç que no sigui'l seu, agafa tal fàstic, es tal l'escrúpol del polit barceloní, que dugues passes més enllà de la conseqüència hi llença una escupinada amb la que sembla que qui sab lo que s'ha tret de la boca. I aquella llosa de l'acera que ha rebut el tal present, al cap de tres o quatre hores encara llueix el medalló.

El barceloní tampoc pot sofrir que l'escombraire li entri a casa seva perquè... fa pudor i no va gaire polit, i com que les escombraries vol despatxarles a les vintiquatre hores, a les deu del vespre fa que la minyona se les endugui al carrer i les deixi en un pilot al redoç de l'acera per a esbarjiment dels que surten de nits, que si fossin exactes al barceloní model, es farien tal tip d'escupir que cada pilot acabaria per encastarse a terra.

Quan acaben de fregarli'l pis, el barceloní llença pel balcó els bocins de paper que esquinsa i la seva senyora'l manyoc de cabells que li han cedit a la pinta al pentinar-se.

El barceloní no vol embrutar l'escala i abans d'entrar-hi s'escura'ls peus al carrer.

FESTA

Compreneu ara, monsieur Leubas per que estàn tan porcs els carrers de Barcelona amb tot i que el barceloní es un home net, polit i endreçat?

LIBORI.

PERFUM DE CEL·LA

Lluny de la humana vida,
en cel·la recullida
—redós plàcid i trist—
la monja agenollada
està amb veu apagada
resant davant d'un Crist.

Mes ¡ai! que en va es pregar-ne
si sent al cor lluitar-ne
selvatjes, mil passions;
i a aidar sa fè retuda
li donen poca ajuda
les seves oracions.

Son propi instint li crida,
la joia de la vida
lo dolç que es estimar...
Sos llavis tremolosos
ne cerquen tot febreros
uns altres per besar...

Fitant-ne la mirada
damunt la creu sagrada,
que es Home tan sols veu
el Deu per a qui resa...
I folla les carns besa
del Crist que està a la creu!

Mes sent cremor al llavi
veient l'immens agravi
que ha fet al Deu etern!
Recula esgrogueida
puix veu esfereida
les portes de l'infern...

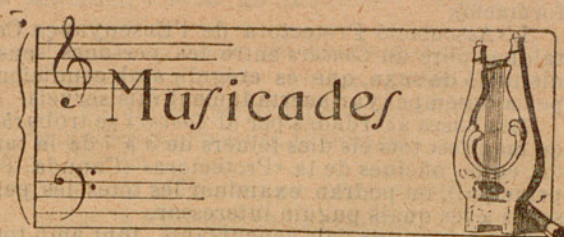
I per primera volta
una ona de revolta
li puja al pensament;
i pensa que es impura
la vida de clausura
la vida de torment...

Devant la gelosia
donant l'adeu al dia
ne sent cantà un ocell...
I enveja l'esser lliure,
enveja poder viure
la joia que viu ell!

I plena de recança
sentint-ne l'anyorança
de tot un món perdut,
allí, on resa i ora
acota'l cap i plora
sa trista solitud.

ALBERT PIERA.

La Haia, 1916.

Orquestra Simfònica de Barcelona

Commemorant el primer centenari dels concerts d'aquesta agrupació, n'organitzà un dedicat al poble de Barcelona en el Palau de Belles Arts. En una endreça que's repartí entre'ls concurrents llegirem que «...Barcelona té constituïda fa *sis anys* una Orquestra Simfònica, la quina arreu d'Espanya es tinguda en la mateixa estima que les altres meritíssimes associacions artístiques nacionals i estrangeres aquí conegudes...»

Trobàrem en cert punt aprovada l'idea, emprò ens semblà que deuria haver tingut lloc quelcun temps més enllà, puix encare reteniem fresc en nostres oïds, les notes, el dir, l'actuació de la Simfònica madrilenya... recorts que avivà al executar la nostre la «Leonora» (obertura) i la Quinta Sinfonia de Beethoven i «Don Joan» poema de Strauss. No hauria pogut escullir el senyor Lamote altres obres que aquestes tres? Les comparacions son sempre odioses i elles inevitablement tenien que esser; pocs dies abans les mateixes composicions havien sigut interpretades maravellosament per la Simfònica de Madrid, pàgines difícilíssimes que requerien gran estudi i coneixement; en fi, no parlem més d'aquest petit pecat de... i direm que a més de les obres ja consignades tocaren el quadre sinfònic «Andalucía» de Lamote que va esser perfectament executat, com «La gran Pasqua Russa» la preciosa i emocionant obertura de Rimsky-Korsakow, que ja coneixiem per ella mateixa.

No dubtem que de poguer dedicar-se tota en massa al estudi i exclusivament al «but» que persegueixen, que els professors que l'integren no haguessin de lluitar tan amb necessitat de la vida, que la dita corporació percibís subvenció com moltes d'altres, estem en la certesa que dintre poc, puix per grans prestigis musicals estrangers (Saint-Saëns, Beidler, etc.) que'ns han visitat diferents voltes, ha sigut dit sempre que els músics barcelonins posseeixen un dó, una intel·ligència i una intuïció musical tan notable que'ls fan posar a primera ratlla d'executants, per aquestes sorprendents qualitats doncs arribarien a l'altura en que's troben series entitats artístiques nacionals i estrangeres.

Orfeó Gracienc

En el teatre Eldorado tenen lloc els concerts populars extraordinaris que aquest aventatjat orfeó ens dona els diumenges al matí. Fins a la data dos han sigut ja, resultant ambdós vers èxits. L'iniciativa de son director el mestre en Joan Balcells es verament plausible i elogiabile, i respón al seu talent.

Els orfeonistes molt diciplinats i amb veu educada compleixen llur treball amb fi i estàn dotats de gran voluntat, excel·lentes disposicions inculcades per llur mestre i director. Tenen ex-

tens i variat repertori en que figuren les firmes dels grans compositors. Més endavant ens en ocuparem amb més deteniment.

Andreu Segovia

L'exquisit artista granadí ha donat novament un recital de guitarra en la Sala Mozart.

Ja diguerem com polsa el més delicat i femení dels instruments, els efectes que en treu i els acords que n'arrenca, amb tanta dolçor i sentiment. Tocà admirablement, magistralment, un «Minué», unes «Variacions», un «Estudi» i «Allegretto i final» de Sor; una «Gavota» de Bach; «Romança sens paraules» de Mendelssohn; dos «Preludis» de Chopin; «El mestre» cançó catalana de Llobet; una dança de Granados i «Granada» i «Sevilla» d'Albéniz.

Segons hem après es casi cert que abans d'embarcar-se pel nou món es deixarà sentir novament com a despedida al intel·ligent públic barceloní que tant l'estima.

Centre Autonomista de Dependents del C. i de la I.

Amb un plé a vessar se celebrà en la esplèndida sala d'actes de dit Centre l'anunciat concert a càrrec dels notables professors senyors Grau (piano), Fontbernat (violí), senyoretas Francolí (piano), Massons (mandolina) i Suriñach (sopran), essent ells i elles aplaudidíssims, aixis com les composicions que figuraven en el programa, mereixent varies d'elles els honors de la repetició, especialment la part consignada a les senyoretas Francolí i Massons que davant els insistents aplaudiments del públic tocaren ademés una preciosa sardana, fent-ne una creació.

La senyoreta Suriñach posseeix una agradable i ben timbrada veu de sopràn, excel·lent escola, qualitats totes que prometen i fan esperar molt d'ella. El senyor Fontbernat treu del violí les notes clares i afinades i domina l'arc amb gran soltura, posseint temperament artístic, i diu amb molta expressió. Fou acompanyat acertadament al piano pel senyor Grau, que també com a concertista es feu aplaudir molt. En resúm, una agradable vetllada. Com es costum el sexe femení va esser obsequiat amb formoses toies de flors artificials.

Liceu

Amb empentes i rodolons (i amb això està dit tot) ha començat la temporada d'òpera. Causes d'aquestes presses? que per aquí caic i per allà m'aixeco, i potser caigui tan malament el senyor Volpini que no puga alçar-se. De veres ho deplorem. S'ha dit que les causes principals d'haver començat en un tot mig embastat, han sigut per aprofitar l'actuació del bariton Battestini i del tenor Bousi; passi, emprò per molts mèrits d'uns artistes no per ells es deu comprometre una temporada lírica com la de nostre gran teatre. I per aquestes precipitacions es a la boca de tothom: podrà donar fi la temporada? Podrà el senyor Volpini complir compromisos contrets? El temps es sols qui ens contestarà i en aquesta espera donem fondo an aquestes petites divagacions i parlarem en primer lloc del «Tannhäuser» amb qui-

na obra wagneriana s'obrí la temporada. Transcorregué sens rès de excepcional, exceptuant al gran Ballestini que donà tota la magestat al seu «Wolfram» i de la debutanta senyoreta Nieto que té hermosa veu, extensa, càlida, suau i afnada; encarnà una gentil i bella «Isabel». Ens abstenim de parlar del baix i tenor. Prò si farem constar que es troba en nostra ciutat el més wagnerià dels cantants, en Francesc Viñas, el «Tannhäuser» ideal. ¿Perquè no ha sigut contractat pel repertori del colòs de Bayreuth?... (Hum!...) Pel mateix repertori ho ha sigut el senyor Lamote qui de dia en dia es forma un nom. Conduí l'obra molt acertadament, encare que l'orquestra no estés degudament assatjada. Lo demés com sempre.

Seguí «Hernani», com si diguessim obligat de baríton i aquest en Battistini, que encarnà un magistral «Carlos V». El secundà molt acceptablement la jove cantatriu Nieto que confirmà la bona impressió que causà el jorn del debut, i que com tota novella en l'art líric es preocupa solsament del cant, descuidant l'acció dramàtica. El baix senyor Masini-Pierali qui debutà en la part de «Silvio» fou molt ben rebut; reuneix totes les condicions de gran cantant: bona veu, excel·lent escola i domini escènic. Ocupà la direcció de l'orquestra el senyor Padovani, ventajosamente conegut en el Liceu; complí discretament. Lo demés com sempre.

Poc espai ens queda per a parlar com caldria de la quasi estrena «El matrimoni secret» del compositor italià Domingo Cimarosa, un dels més fecunds músics del segle XVIII. El llibret es atractiu i picaresc, desenrotllant la intriga sis personatges sols; la partitura clara i senzilla, mes plena d'inspiració i frescor, instrumentació senzilla, passant la quasi totalitat de l'orquestra sobre els instruments de corda. Va ésser interpretat amb un conjunt excel·lent; farem especial menció de nostra eminent paisana Elvira de Hidalgo, qui logrà un èxit personal en el seu *rôle* de «Carlota» i del gran *caricato* Piniborsi. Llurs demés companys arrodoniren perfectament el conjunt. L'orquestra molt bé amb en Padovani al front. La direcció escènica acertada i el decorat, mobles i demés com sempre. Es d'alabar el bon acert del senyor Volpini en fer reviure aquesta joia lírica tant i tant temps oblidada.

DIXI.

Associació Protectora de la Ensenyança Catalana

Concurs per al nomenament d'un tècnic assessor

CONVOCATORIA

Sentint aquesta «Associació» la necessitat d'exercir alguna intervenció en les Escoles i Càtedres per ella subvencionades, a fi d'assegurar en lo possible l'eficàcia de les ensenyances que en elles s'hi donen; i essent, altrament, d'alta conveniència la cooperació d'un *Tècnic Assessor*, per a la evaquació de les freqüents consultes que, sobre organització d'ensenyances catalanes, es fan, cada dia més sovint, a la «Protectora», així com també per auxiliar en ses tasques a la Comissió Tècnica de la mateixa i cooperar a la formació de Estadístiques sobre ensenyances catalanes i

del Catàleg-Biblioteca docent infantil català (en formació);

L'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana» obre un *Concurs* entre les persones, sense distinció de sexe, que es creguin amb condicions per a desempenyar acertadament dits serveis.

Les bases acordades per al *Concurs* se trobaràn de manifest tots els dies feiners de 5 a 7 de la tarda, en les oficines de la «Protectora» (Canuda, 14, principal), on podran examinar les totes les persones a les quals puguin interessar.

Les sol·licituts dels concursants, junt amb tots els documents que estimin d'oportunitat presentar, en justificació de les llurs aptituds, deuràn entregar-se en dites oficines per tot el dia 15 del proper desembre, fins a les vuit del vespre.

El Consell Directiu de l'«Associació», previ dictamen de la Comissió Tècnica, resoldrà definitivament sobre el resultat del «Concurs», fent-ho públic totseguit.

Barcelona, 10 de novembre de 1916.—El President, M. Folguera i Durán.—El Secretari, F. Culi i Verdaguer.

CONDICIONS

1.ª Els concursants deuen ésser fills de terres on se parli la llengua catalana, en una o altra de ses variants, o naturalitzats en elles i acreditar en una o altra forma les llurs aptituds pedagògiques.

2.ª Les tasques a complir seràn:

a) La inspecció diària de una, al menys, de les Escoles o Càtedres subvencionades per la «Protectora», devent donar nota setmanal al Consell sobre el fruit de ses observacions referents a les excel·lències i defectes que, segons son parer, elles ofereixin;

b) L'examen periòdic dels alumnes assistents a dites Escoles per compte de la «Protectora»;

c) L'evacuació ràpida de les consultes que sobre problemes d'organització d'ensenyança es sotmetin a l'«Associació», d'acord, en els casos dubtosos, amb la presidència de la Comissió Tècnica, per a que aquesta pugui informar sobre els mateixos al Consell Directiu;

d) Prosseguir i completar la formació del Catàleg-Biblioteca infantil docent català, d'acord amb la Comissió especial nomenada per el dit objecte; cooperar amb el senyor Bibliotecari del Consell, a la organització de la Biblioteca general de l'«Associació»; i portar el control dels llibres destinats a premis i donatius per el foment de l'ensenyança catalana;

e) Fer una estadística de les Escoles existents a base de llengua catalana i dels establiments en els quals es donguin en major o menor grau, ensenyances catalanes;

f) Fer-se càrrec del despatx de l'Ensenyança de Escriptura Catalana per correspondència, quan el Consell Directiu acordí la seva implantació en la «Protectora»;

g) Acomplir les demés tasques de caràcter tècnic que li encomanin el Consell Directiu i la Comissió Tècnica, de la qual serà Secretari habilitat, i

h) Proposar al Consell, per mitjà de la Comissió Tècnica, totes les iniciatives que estimi conduents al major èxit i desenrotll de la obra social.

3.ª Al compliment de les abans referides tasques deurà dedicar-hi un mínim de tres hores diàries, essent les preferides entre quatre i set de la tarda (no devent ésser precisament aquestes).

4.ª Per tots els anteriors treballs pagarà la «Protectora» al *Tècnic Assessor* la quantitat de cent pessetes mesals, la qual podrà ésser augmentada segons la valua dels serveis prestats i els mitjans disponibles per part de l'«Associació».

5.ª La «Protectora de l'Ensenyança Catalana» s'obliga a no prescindir dels serveis del *Tècnic* nomenat pels efectes d'aquest *Concurs*, sinó avisant-lo amb dos mesos d'anticipació, exceptuant-se el cas d'incompliment manifest de ses tasques.

PLENITUT

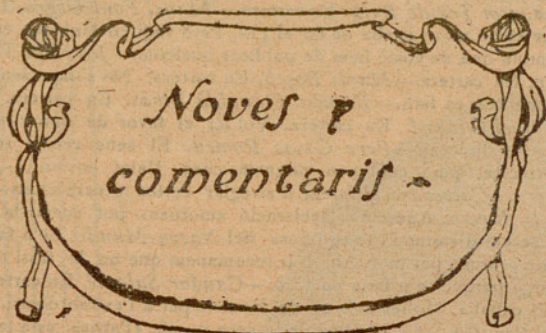
Doncella; es vostre cós, com la madura
fruita que en l'arbre encar ningú ha collit
que aimant ser presentalla en un convit,
sent d'esser arrencada la fretura.

Sols aixís podreu veurer com perdura,
eterna la color que us ha embellit,
si obriu del cor les portes al neguit
suau, que fibla en vostra pensa pura.

No temau que us marceixin les carícies
de qui us abasti i posi en sa panera,
si de sa llar vos dona les clarícies...

Car si avui, sou fruit de Primavera,
al ser demà en la seva llar Senyora,
el goig tindreu de sè arbre i fruit al-hora.

RAMÓN GAVALDÀ RIBAS.

Avis

Ferms amants de les lletres catalanes,
oferim les columnes de FESTA a tots els
que tenint aficions literaries i mèrits su-
ficients no poden publicar els seus tre-
balls per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn exa-
minats escrupulosament per a que no
desdiguin dels que publiquem habitual-
ment.

AVIS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis
que deuen enviar l'original en sobre obert
amb la nota «Original d' impremta» i fran-
queijat com a tal.

Els que vulgan inclur-hi carta o enviarlo
tancat per a major seguretat, incloguint-hi
un segell de cinc cèntims per a el pagament
del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però
no publicarem cap treball que no s'ens envii
amb aquesta forma.

Recentment han mort en aquesta ciutat dos
il·lustres literats catalans: En Ramón Picó i Cam-
pamar i donya Palmira Ventós (Felip Palma).

Ambdós son tant ben coneguts en nostra terra
que seria inútil que ara'ns proposéssim de dedi-
cals'hi un estudi crític i biogràfic d'ells, sobretot
després que tota la premsa de Catalunya, dedi-
cant-els-hi columnes senceres, s'ha ocupat degu-
dament de la mort llur.

Sols fem, doncs, que dedicals'hi un tribut des
de aquestes modestes planes, i associarnos al dol
que acaben d'experimentar les lletres catalanes.

S'ha posat a la venda la comedia
en dos actes, de F. Freixas i
M. Gras Vila

LA VICTORIA DE L'INVERN

estrenada amb veritable èxit en
el *Círcol de Sans*. Per ésser una
obra de fàcil execució la recoman-
nem a les companyies i aficio-
nats, segurs de l'èxit.

Preu: UNA PESSETA

Llocs de venda: En la nostre
administració de Barcelona, Ros-
selló, 248, 3.er, 2.ª; en la llibreria
Bonavía i Duràn, Boqueria, 20 i
en la Administració de *El Teatre
Català*, Boters, 16, 1.er

Als nostres subscriptors els fa-
rem un 20 per 100 de descompte.

Els nostres llegidors s'apercibiràn de que a-
nem introduint poc a poc, millores en la nostra
publicació.

Des d'aquest número inangurem les *Cròniques
Quinzenals* que tindran tota l'agudització i el co-
mentari lleuger per a posar unes quantes rialles
iròniques al marge de les més pintoresques ac-
tualitats.

Aquestes *Cròniques* han sigut confiades a un no-
table escriptor i periodista qui amaga el seu nom
baix el pseudonim de Abel Ardit.

Elixir Callol remedi de las Débiles

En el número prop passat de la nostra revista
i en l'article del nostre bon amic i col·laborador

En Candor Salamé «El mestre de francès», s'hi sofri un petit erro de caixa prò que canvia el sentit de la frase per complet.

Allà on diu *El pare de l'Andreu* havia sigut un home acabat, deu dir: *El pare de l'Andreu* havia sigut un home acabalat.

◀ ○ ▶

Camiseria

SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

◀ ○ ▶

Havem rebut els dos primers números de la revista de Sport i Cultura *Prætorium*, que surt a Hostalric. El text atractiu i agradable i la presentació seria i refinada, fan endevinar a *Prætorium* una vida llarga i pròspera i nosaltres, coralmment, li desitjem aixís,

◀ ○ ▶

També havem rebut un número de la notable revista *Teatralia* que surt a Sabadell. Agramim l'atenció i correspondrem afectuosos a sa salutació.

◀ ○ ▶

J. VIVES I BORRELL

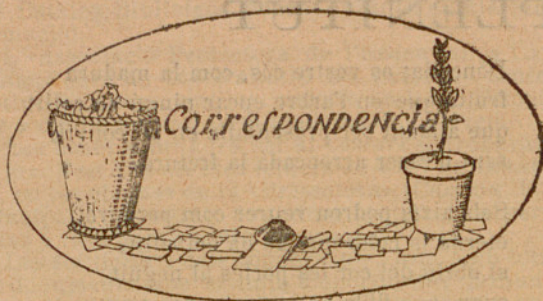
SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:
Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

◀ ○ ▶

Com siga que, com ja diem en altre lloc, el proper número de FESTA dedicat an En Santiago Boy no sortirà fins el dia 15 en lloc del 10, essent així que l'àpet d'honor an aquest popular escriptor tindrà lloc el dia 10, i no estant ara encara acordats tots els detalls del mateix. advertim an aquells dels nostres lectors que tinguin interès en assistir-hi, que sols tenen que molestar se en escriure an aquesta redacció, i nosaltres els enviarem particularment i en son degut temps tota mena de detalls.

Lluís Casamitjana Plandolit. Es com li diré ignoscent i inexpert el seu treball. Fassi quelcom de més força.—*Zampironi*. Anirà escursat una miqueta. No'ns agraden els pseudònims que no vinguin acompanyats de nom i cognom del qui s'hi firma.—*Raimón Rovira*. Ens farà un favor si'ns envia l'import a que's refereix de la seva subscripció fins al trimestre present. Lo que'ns envia, sentint-ho molt, no ho podem publicar.—*Joan Mestre Rial*. Anirà retocat.—*J. M. Barrera*. Are, encare no, més endavant en tornarem a parlar. L'han de conèixer més.—*Pere Solà Marinón*. La pintura que vostè fa no desvetlla el sentiment, no descriu la manera que corpenqui. Es freda i la composició descuidada.—*Victor d'Amoc*. «La dansa apache» es massa rebuscat. L'altre en cartera.—*Joaquim Teixidó Roig*. En cartera.—*Manel Font Utgés*. Lo que envia no'ns acaba de fer el pes. Però vagi enviant que ens sembla que de vostè hem de publicar quelcom.—*Joaquim Vilar*. En cartera.—*Marti Bosch*. En cartera. No s'impacient, home, tot es farà.—*Ramón Gavaldà Ribas*. En cartera.—*Miquel Ginard*. En cartera. Vol fer el favor de donar-nos la seva direcció?—*Pere Casas Romeu*. El seus versos son correctes, però contenen poqueta cosa. Vaigi enviant.—*E. Farre Calveras*. Mirarem d'arreglar certes incorreccions.—*J. B. Roura*. Aquesta «Declaració amorosa» pot enviar-la a la secció d'«anuncis telegràfics» del *Nuevo Mundo*. Se'n farà cinc cèntims per mot. Ah! i li recomanem que no la fassi tan llarga perquè se'n faria un *pico*.—*Candor Salamé*. En cartera «El caball». Moltes mercès de l'article per a l'extraordinari.—*R. Peralta Solà*. El tema de la seva poesia «Patria» està tant tcat que si no's diuen coses més noves, resulta inaprofitable.—*S. Costa Roca*. La poesia anirà.—*D. F. Carreras*. No'l podem servir. La primera resulta un xic massa exagerada, la «Corranda» podria pendre's en altra intenció, i la darrera es la millor, prò hi han certes coses com: *una renglera de perles que son com un cant de merles*, que la fan impubliable.—*A. Bachs Gabriel*. En cartera «Irònica» potser canviant-li'l títol. «Pollies», resulta massa llarga.—*Felix Fabrè*. Massa llarga. L'original que demana no'l tenim perquè estripem els inútils.—*P. Ros*. Anirà la seva prosa, arreglada. En lo altre que'ns demana, no'l podem servir sinò de dos o tres, ja que'ls altres que tenim no son professionals sinò amistats particulars que se n'encarreguen.—*Pere*. Son molt defectuoses. Vostè deu ser encara molt jove i li convé més estudiar que produir.—*P. P. U*. Lo mateix li diem.—*R. Pla Castells*. No pot anar.—*E. Vila*. Procurarem que vaigi «La Rosa» un xic retocada.—*S. R. Tort*. Son uns versos molt tristos... però que no emocionen a ningú. El farien passar per ridícol.—*P. M. R. Alsa amigo!* quatre versos dedicats a quatre noies diferents!... Està molt ben relacionat vostè! Mirarem d'aprofitarne algun.—*Josep Canela*. El conjunt es molt mala sombra.—*J. Abellà*. Mirarem d'arreglar-la, encara que no li assegurem.—*J. Parés*. Vostè fa consonar *manera amb manera, roda amb roda paller amb paller*. S'hi deu trencar el cap vostè sent versos!—*M. S.* No poden anar.—*Aquell*. Lo mateix li diem.—*Ramón Arqués*. Moltes mercès de les felicitacions. No cal ni preguntar ho; en nostres p'anes hi cab tothom. Tothom qui tingui un xic de trassa, s'entén.—*J. Marti i Trenchs*. Rebut tot lo seu i tot es en cartera. Lo de l'anunci ho hem traspasat al administrador. Ens permetem tornar-li a pregar un xic més de claretat en els seus escrits. Mai sabem ont comencen ni ont acaben, doncs sempre escriu les cartes a rengle seguit dels articles. Fassi'ns la mercè de separar-ho a fi d'evitar confusions.—*J. M. Abad*. No s'ha extraviat. Ja la veurà.—Queden lletres per a contestar.

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.ª er, 2.ª

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI